

„Eltérés a vállalt felelősség mértékében van”

Orbán Ottilia | Fotó: saját archívum

Rovatunkban az erőmű kezdeti időszakától fogva itt dolgozó munkatársainkat mutatjuk be. Most Sipos László József vezető mérnök következik, aki hírközlési blokkügyeletes beosztásban kezdett Pakson. Nyolc évig volt az ötvenfős Hírközlési Osztály vezetője, majd szakmát váltott. Jelenleg a Minőségellenőrzési Osztályon a beszállítóink – ezen belül a nukleáris szakértők – nukleáris biztonság szempontú minősítésével foglalkozik.

– *Mióta dolgozol az erőműben?*

– Középfokú híradástechnikai és távközlési üzemmérnöki képesítéssel, valamint öt év üzemeltetői, karbantartói és tervezői gyakorlat után, 1983-ban hírközlési blokkügyeletesként nyertem felvételt a Paksi Atomerőmű Vállalathoz. Másfél évig az akkor üzembe helyezésen lévő 2. blokki hírközlő rendszer „életre keltésében” hasznosítani tudtam a Székesfehérváron, Győrben és az első munkahelyemen, Bábólnán szerzett tapasztalataimat. 1985. január 1-jétől Pónya József vezérigazgató felkérését elfogadva az akkori Villamos Labor állományából alakult Hírközlési Osztály vezetője lettem. Sohasem fogom elfeledni vezető kollégáim (Gálos Tibor, Kovács András, Riczko József, Mach János, Putz József, Schwarcz István és Galgóczy Sándor) részéről egy „csupán” huszonnyolc éves osztályvezető irányában megnyilvánult bizalmat. E bizalom és a beosztottaim felé továbbított szakmai hitem, hitelességem segített a megannyi fejlesztés megvalósításában: 1-4. blokki kontakthibás LIPKA néven elhíresült hangosbeszélő rendszerek kiváltása magyar

fejlesztésű elektronikus diszpécserközpontokra (EDK); postai automatikus telefonkábel-átkapcsolók kifejlesztése az üzembiztonságunk növelése érdekében. Kilépve az atomerőmű kerítésén kívüli közvetlen környezetünkbe komoly szakmai sikernek könyvelhető el a paksi lakótelepi széles sávú (a hazai csatornaszám többszörösét biztosító) kábeltelevíziós hálózat kiépítése kétezer lakótelepi lakásban, és Paks város telefonhálózatának önerős fejlesztése, így további kétezer lakástelefon

biztosítása. S mindezek akkor, amikor még éveket vártak Magyarországon az emberek egy lakástelefonra, csak hát nem Pakson...

– *Hogyan jellemeznéd a kezdeti időszakot? Mit jelentett számodra itt dolgozni ezen időben?*

– A dinamikusan fejlődő Bábolna után a még gyorsabban fejlődő, de nyugalmat árasztó Paks, és különös tekintettel a méreteiben és a műszaki bonyolultságában is lenyűgöző atomerőmű lett számomra a világ közepe. A kezdeti időszak egy élményáradat volt. A „mindenki egyért, egy mindenkiért” vezérelv uralkodott. Sohasem azt néztük, hogy mit miért nem lehet elvégezni, hanem azt, hogy hogyan tudjuk az akadályokat leküzdeni. Az üzembhelyezői és később a középvezetői munkámban is hasznát vettem az atlétika versenyeken (400 m gátfutás) szerzett tapasztalataimnak. Persze a fiatal koromból adódóan kellő naivitással is rendelkeztem, mert 1992 végén még azt hittem, hogy a felnőttek versenyében mindenkinek egyenlő távolságot (lásd 400 m) kell teljesítenie...

– *Hogyan alakult a pályád a későbbiekben?*

– 1993 elején Vincze Pál akkori minőségbiztosítási osztályvezető hívó szavára váltottam, így azóta vagyok minőségbiztosítási vezető mérnök beosztásban. Új szakmát kezdek tanulni, és menet közben rájöttem, nekem való a minőségfelügyeleti munka. Két év intenzív tanulás után mint minőségügyi szakmérnök már sokkal tudatosabban folytattam a főképpen belső folyamataink minőségügyi felülvizsgálói (auditori) munkáit. Később a minősített oktatói tanfolyam elvégzése után lehetőséget kaptam a napi munkáim mellett a minőségbiztosítási tantárgy oktatására, valamint vizsgáztatásra a cégünk oktatási központjában. Amíg mások az eszköz- vagy a rendszerminősítés terén, jómagam a személyzetminősítés és az erőműves ifjú kollégák felkészítése területén igyekszem a közjót szolgálni. Ismernünk kell a történelmünket, de vallom, hogy a folytonos múltba révedés helyett, előre is kell tekinteni, tervezni, és így a hosszú távra érvényes döntésekben érzem jól magam. Ilyen hosszú távú feladtvállalás kezdete volt, amikor huszonöt éve bekapcsolódtam a Magyar Mérnöki Kamara alapításába. Mint a Hírközlési és Informatikai Tudományos Egyesület helyi csoport alapító titkára láttam, hogy a hazai egyesületeknek nincs érdemi lehetőségük az érdekérvényesítés terén, így már akkor felismertem, hogy hivatásrendi köztisztviselőt kell létrehozni és azt hatósági jogkörrel kell felruházni. Egyik ilyen – az atomtörvényből levezethető – jogkör a független harmadik fél általi megmérettetés, így a nukleáris szakértők mérnökkamarai minősítése. Az Országos Atomenergia Hivatal főigazgatója és a Magyar Mérnöki Kamara főtitkára írásbe-

li felkérését elfogadva a nukleáris szakértőket Minősítő Bizottságban – 2011 óta egyedüli paksiként – dolgozom. E fontos minőségfelügyeleti tevékenységemet megtartva, az elmúlt évben – 20 év szolgálat után – jóleső érzéssel adtam át Fenyvesi Csabának a stafétabotot, a Tolna Megyei Mérnöki Kamara alelnöki tagsággal járó feladatokhoz.

– *Család, hobbi, szabadidő?*

– 1975 őszen a Budapesti Egyetemi Atlétikai Club edzésén ismertem meg, és 1981-ben egyházi szertartáson is összekötöttem életemet tanítónő nejemmel, Siposné Somogyi Andreával, aki Pakson, a Gazdag Erzsébet Általános Iskolában tanít. Az egyetemet kiváló eredménnyel végzett gyermekeink közül László jogot végzett Győrben. Andrea testnevelő, gyógytestnevelő tanár végzettségű, Pakson a Deák Ferenc Általános Iskola alkalmazásában úszásoktató, jelenleg gyeseen van. Legkisebb lányunk, Hedvig pedig a kiváló tudományos diákköri dolgozat – ami egyúttal a diplomamunkája is – megvédése után, februárban veheti át az állatorvosi oklevelét. Szabadidős hobbim az olvasás, a sport (úszás, természetjárás stb.) és a szakmai cikkek írása. 1992-ben Lóczy Istvánné főszerkesztő mikor megtudta, hogy a Jövő Üzemnézőke című lapban is jelentek meg cikkeim, felkért, hogy vegyek részt az üzemi lapunk szerkesztésében. Január végi számvetésem alapján az Atomerőmű újságban, a Heti Hírlevélben, a portálon és az internetes honlapunkon eddig több mint ezer cikkem jelent meg. Mivel más folyóiratok – mint a Mérnök Újság – és szakmai honlapok (példaként a Tolna Megyei Mérnöki Kamara, a Magyar Mérnöki Kamara és a Budapesti és Pest Megyei

Mérnöki Kamara) is igényt tartottak a munkámra, ez az összesített szakmai cikkszám több mint kétezer, ha meg minden eddig megjelent írásomat összeadom, akkor 3091 darabnál tartok.

– *Mik a teveid a jövőre nézve?*

– Feletteseim (MEO-, MINFO- és BIG-vezetők), a TLK, az oktatási szakterület vezetése és a hallgatói visszajelzések alapján az oktatottak is számítanak és számíthatnak a negyvenéves tapasztalatomra. Minden nap örömmel jövök dolgozni, sőt szellemi felfrissülést és ezáltal kellemes élményt jelent a minősítési, oktatói és a vizsgáztatói feladat. Utóbbinál nem azt keresem, hogy ki mit nem tud, hanem hogy hogyan lehet az ifjú generációban megerősíteni a felelősségvállalást. Hiszem, a biztonsági kultúránk fejlesztése a személyes felelősségvállalás és a példaadás mértékén múlik. Az „Amit a tanúsításról tudni érdemes” címet viselő kiadványból szeretném a kollégák figyelmét a szerző, Szabó Mirtill mottójára irányítani: „Minden emberi kapcsolatban egyenrangú felek vagyunk, az eltérés a vállalt felelősség mértékében van.”

– *Mi a legfontosabb dolog az életemben?*

– Jelenleg a két unokám, a négy hónapos Zsófia és a hároméves Zsombor. Életem párjával továbbra is „a két fél együtt egy egész” elv szerint szeretnék élni, valamint folytatni az egyensúlyra és az egészséges életmódra való törekvést. Az idézet a Pusztába kiáltott szó című műből származik, melyet középiskolás koromban olvastam először. Aki többet szeretne tudni, az olvassa el az 1974-ben kiadott, Benedek István által írt könyvet...